

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 3. An D. Josephus ante Beatam Virginem alias duxerat uxores? an
verò Virgo fuerit quando ei nupsit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

Alexii clam se furripuit, ut fidem prius Virgini Deiparæ reposcenti datam servaret.

XVII.

Horum exemplo vos qui hæc legitis, & adhuc liberi estis, proficite: liberi autem estis non tantum quamdiu necdum de nuptiis cogitastis, sed etsi alteri mortali fidem fortè dederitis. Cogitate seriò & vobiscum ipsi perpendite antequam quidquam in re tam gravi agatis, quid vobis magis expediat: an non vobis melius futurum sit, si spretis carnalibus illis nuptiis, in quibus (quod de fide est) tribulationem inventuri estis, utinam non æternam, vos vestraque omnia, corpus & animam, affectus & amores omnes in Deum transferatis: quod si hoc ardeat, vos ò viri! Mariam exemplo Josephi Sponsam accipite: & vos ò virgines! exemplo Mariæ Josepho desponsari ne timete, utrique virginitatem vestram commendate, Viri Mariæ Virginum Regina & Protectrici: Virgines Josepho, cujus fidei & custodiæ Virgo Virginum commissa est. Utrumque annulo isto, quem nuptiis transituris fortè parastis, aut parare possitis, vobis despondete: cum eis spirituales nuptias agite, à Deo mille benedictionibus, utriusque intuitu & meritis cumulandas, & demùm æternâ beatitate coronandas.

CAPUT III.

An Divus Josephus ante Beatam Virginem alias duxerat uxores? an verò Virgo fuerit quando ei nupsit?

I.

ANTIQUA est admodum hæc quæstio, & habuit suos olim utraque pars, affirmans & negans, fautores & assertores. Ita porro quantum quidem reor hæc in re primitus discrepatum est quod cum in antiquâ Lege non vellet Deus, nec etiam oporteret ordinariè homines esse castos, id est sine conjugio, constaretque Abraham, Isaac, Jacob, Joseph, Moysen, Samuelem, & ceteros istius legis Patres & Prophetas, perfectio-

nem animi etiam in matrimonio attigisse, non existimarunt tantopere curandum an Virgo extiterit, vel Viduus D. Josephus, quem sub antiquâ sciabant fuisse lege natum, quandoquidem omnimodam perfectionem in conjugio juxta illius temporis exigentiam assequi potuerit.

Verumtamen quia omninò certum est Divum Josephum licet natum sub antiquâ lege, ad novam pervenisse, imò ad Incarnationis mysterium (quod legis gratiæ uterus est) contribuuisse, ac propterea ad ordinem unionis hypostaticæ evehctum fuisse, Continentiam quoque virginalem Conjugali semper, etiam tempore legis antiquæ prævaluisse; hinc est quod difficultas hæc semper majori indagine digna fuerit: quæ initio non fuit adhibita, quia tunc omnium intentio in aliis magis necessariis seu ad fidem tunc novellam plantandam seu jam radices agentem, ab hæresibus defendendam, occupata erat: & idè eam postmodum Patres & Doctores diligentius examinarunt, ex quorum sententiâ quid hæc in re sentiendum sit determinabimus.

SECTIO PRIMA.

Innuptum eò usque fuisse probatur.

Bigamum qui dixerunt atque ex priore uxore plures suscepisse proles recensentur à Cardinali Baronio in Apparatu ad Annales cap. 46. Ex Græcis, D. Hippolytus Portuensis apud Niceph. lib. 2. cap. 3. D. Epiphanius hæres. 28. 51. & 78. & in Ancorato Euseb. histor. lib. 1. D. Gregorius Nyssen. homil. de Resurrect. Christi. D. Chrysostomus homil. de Annuntiat. Virg. Theophylactus in Matth. cap. 27. Euthymius in Matth. cap. 2. Et ex Latinis D. Hilarius in Matth. can. 1. & D. Ambrosius in epist. ad Galat. cap. 1. in fine.

Duplex fuit hujus Sententiæ verius erroris fundamentum, primum traditio quædam Hæbreorum sumptâ occasione ex Evangelio sub nomine Petri, & altero sub nomine Jacob, quæ olim

olim circumferebantur. Ita Origenes in Matth. cap. 13, ubi sic ille: *Frates autem IESU putabant nonnulli esse (ex traditione Hebraeorum sumpta occasione ex Evangelio, quod titulum habet iuxta Petrum, aut ex libro Iacobi) filios Ioseph ex priore uxore, quæ convixerat ipsi antequam duceret Mariam.* Ex hoc fonte Hippolytus Portuensis citatus potus est, qui ait: *Ioseph ex uxore sua Salome, genuit quatuor masculos, Iacobum, Simonem, Iudam, & Ioseph: duas itidem & feminas, Esther, & Thamar.*

V. Secundum fundamentum sumitur ex veris Evangeliiis Matthæi & Marci, ubi sic mentio fratrum & sororum Domini: Cùm enim evidenter omnibus constaret, illos quos præmemorati Evangelistæ vocant fratres & sorores Domini, non esse tales ex Beatâ Virgine, interpretati sunt illi eos esse tales, per D. Iosephum ex aliâ priori uxore. Atque ex hoc fonte Divus Epiphanius Hæres. 78. quæ est adversus Antidicomaritas, asseruit idem, quod Hippolytus ex priore hauserat: ait enim, *Habuit hic Ioseph primam suam uxorem ex Tribu Iudâ, & peperit hæc ipsi liberos numero sex, quatuor masculos & duas femellas, quemadmodum Evangelium secundum Matthæum, & secundum Marcum declaraverunt: non quod Matthæus aut Marcus dicant Ioseph habuisse illam priorem uxorem, & ex eâ sex illas proles; sed quia existimavit Epiphanius cum aliis, eos quos fratres vel sorores Domini Evangelistæ illi nominant, esse ex Ioseph & primâ, quàm putat habuisse uxore, progenitos.*

V I. Sed seipsâ cadit tam ruinosis superædificata fundamentis opinio: ut non mirum videri debeat quod notavit citatus Baronius; cæteros Patres Latinos Orthodoxos, qui post D. Hieronymum & Augustinum vixerunt eivaledixisse, adeo ut Beatus Cardinalis Petrus Damianus suorum temporum scriptor nobilissimus epist. 11. cap. 4. ad Nicolaum Romanum Pontificem dicat magnâ fiduciâ, *Ecclesie fidem in eo esse, ut non modò Deipara, verum etiam putativus Pater atque nutritivus Virgo habeatur.*

VII. Resellitur ergo error ille à funda-

mētis quibus innititur: ac primùm quidem, quia ut ante nos notavit D. Hieronymus illius impugnator acerrimus & primarius in Matth. cap. 12. in fine, & constat etiam ex Origene citato, ex Cœnoso fonte Pseudo-Evangeliorum Petri & Iacobi minoris haustus est; quæ Evangelia ut adulterina, Ecclesia damnavit semper: nam illa non à Petro, aut Iacobo scripta, sed à Leucio quodam, seu Seleucio Hæretico fuisse, conficta & comprobata sunt, & testatur Innocentius Papa epist. 3. ad Exuperium cap. 7. de quibus Gelasius Pontifex in Concilio Romano tit. de Script. Apocriph. pronunciat. *Evangelium nomine Petri apocriphum, Evangelium Iacobi minoris apocriphum:* Quin etiam ipsi Centuriatores Magdeburgenses licet Hæretodoxi Centur. 1. lib. 1. cap. 10. admonent fabulosum videri Iacobi Protevangelion, ubi Ioseph viduum fuisse, ac plures habuisse liberos, antequam Maria ei desponsaretur, exponitur.

VIII. Secundum fundamentum penitus suffodit & subvertit observatio verissima ejusdem D. Hieronymi ibidem: sed maximè lib. adversus spurcissimum Heluid. hæreticum paulò ante finem, ubi observat ex Scripturâ factâ quatuor modis aliquem dici alterius fratrem: scilicet naturâ, gente, affectu, & Cognatione. Natura dicuntur fratres, qui eisdem Patre & Matre, vel saltem illorum alterutro geniti, ut Esau & Jacob, ut Ruben & Ioseph: gente, quomodò Judæi inter se fratres vocati sunt, ut Deuteron. cap. 15. vers. 7. *Si unus de fratribus tuis qui moratur intra portas Civitatis tuæ ad pauperiam devenit, non obdurabis cor tuum, & vers. 12. cum tibi venditus fuerit frater tuus Hebræus aut Hebræa, & sex annis servierit tibi in septimo anno dimittes eum liberum, & c. 17. ubi decernitur de Rege eligendo, constituens eum, inquit Deus, Regem, quem Dominus Deus tuus elegerit de numero fratrum tuorum: & Apostolus ad Rom. cap. 9. vers. 3. *Optabam ego ipsè anathema esse à Christo pro fratribus meis, cognatis secundum carnem, qui sunt Israëlita, quorum adoptio est filiorum, & gloria, & testamentum, & legislatio, &c.* Dicuntur tertio, fratres affectu, primò*

Z 3

spiritua-

ynopsis

agnatio
D.
Ioseph
SV
am

spiritualiter, quomodo Christiani in Christo fratres dicuntur, quomodo Religiosi unius Ordinis: hinc illud, *Ecce quam bonum & quam jucundum habitare fratres in unum*, & istud, *narrabo nomen tuum fratribus meis*. Secundò, etiam carnaliter, quomodo omnes homines fratres dici possunt, quia omnes uno proto parente procreati, pari inter nos affectu conjungi convenit. Hinc illud *dicite his qui oderunt vos, fratres nostri estis*: tandem cognatione dicuntur fratres, qui sunt de unâ familiâ; cum ex uno stipite non nimis remoto multa generis turba diffunditur. Sic Loth (quem filium fuisse Aram fratris Abrahamæ constat ex Genes. cap. 11. v. 27. & 28. *Thare genuit Abraham, Nachor, & Aram: Porro Aran genuit Loth*,) dicitur Genes. cap. 13. vers. 8. frater Abrahamæ: Laban frater Rebeckæ Matris Jacob Genes. cap. 28. v. 2. frater appellatur Jacob Genes. cap. 29. v. 15. imò morem fuisse apud Palestinos, ut omnes cognati fratres dicerentur notant Thomas Anglicus in Genes. cap. 24. vers. 37. & Canus de locis Theolog. lib. 11. cap. 5. apud nostrum Sylveiram in Evang. tom. 3. lib. 5. c. 25. expolit. 1. num. 2.

IX. Itaque Jacobus & Joseph, Simon & Judas à Matthæo & Marco fratres dicuntur, non naturâ, quod fuerint eadem Matre Mariâ, vel eodem Patre Iosepho geniti, non etiam quod solum fuerint gente fratres, quia absurdum est, inquit D. Hieronymus, quod illi pauci ex Judæis vocati fuissent hoc modo fratres, cum omnes Judæi hâc ratione fuerint tales; non etiam solum affectu, cum sic spiritualiter omnes Apostoli, carnaliter omnes homines fuerint ejus fratres, restat ergo ut fuerint cognatione.

X. Nec mirum quod sacri Evangelistæ fratres dixerint illos, qui ejus cognati erant, seu consobrini, cum eos ex vulgi more tunc locutos pateat, vel quia referunt ipsissima verba vulgi ut Matthæi cap. 13. vers. 55. vel quia eò tendunt ut referant interpellationem alicuius è vulgo, qui Christo adhuc ad turbas loquenti in Synagogâ nunciavit, *Ecce mater tua & fratres tui foris stant quærentes te alloqui*, Matth. c. 12.

Marci cap. 3. & Luc. cap. 8.

Refellitur terriò, hâc efficacissimâ & evidentissimâ Cardinalis Baronii demonstratione: quia usitata est in divinis scripturis consuetudo, ut nomini proprio filii nomen etiam proprium Patris subjungatur: sic Jacobus dicitur Jacobus Zebedæi, sic Petrus Simon dicitur Simon Ioannis: ex quâ regulâ mille exëplis in Scripturâ roboratâ, inferendum omninò, quod qui dicuntur fratres Domini in Evâgelio Matthæi, & Marci, & alibi, qui & per nomina sua propria recensentur, scilicet Jacobus, & Joseph, Simon, & Judas, qui & Thadæus, non alium habuerunt Patrem, quàm eum cujus esse dicuntur. Cum ergò Jacobus qui Matthæi cap. 13. vers. 55. & Marci cap. 6. vers. 3. inter Fratres Domini recensetur, idem Matthæi cap. 10. & Marci cap. 3. & Luc. cap. 6. & Actor. cap. 1. Jacobus Alphæi dicatur, eum utique alio Patre quàm Alphæo genitum non est credendum: Similiter Joseph ille qui dictis locis Matthæi & Marci inter Fratres Domini numeratur, idem Matthæi cap. 27. vers. 56. & Marci cap. 15. vers. 40. dicitur cum præfato Jacobo filius Mariæ illius, quæ fuit una ex illis mulieribus quæ sequebantur Dominum à longè: Ergò nec hic filius D. Josephi: aliàs cum illa viveret tempore Passionis, sequeretur D. Josephum eodem tempore duas habuisse uxores, nempe hanc Mariam Matrem Jacobi & Joseph, & Sanctissimam Dei Genitricem, quod vel cogitare impium: Tandem Judas, aliàs Thadæus, qui ex quatuor fratribus Christi apud Matthæum & Marcum recensitis unus est Luc. c. 6. vers. 16. & Actor. cap. 1. vers. 13. vocatur Judas Jacobi, ergo nec hic ex præfatâ regulâ Josephi filius sed Jacobi.

Restat de quarto dicamus scilicet Simone: Duos invenio hujus nominis, unum qui dictus est Simon Zelotes Christi Apostolus, alter qui aliter Simeon dictus est, Jacobo in Sede Hierosolymitanâ subrogatus Episcopus: Quis verò illorum duorum veniat sub nomine Fratris Domini intelligendus apud Matthæum & Marcum, non constat ex Evangelio, nec etiam liquet per Evangelium quo uterque sit Patre genitus.

nitus. Quare Ecclesiastica Historiæ fidei est standum.

XIII. Si ergo Simonem Zelotem fuisse contenderis, Hegesippus Apostolorum temporibus proximus, & Author fidelissimus, dicit hunc fuisse filium Alphæi & Mariæ Cleophæ; atque adeo Jacobi præmemorati fratrem germanum: Sin verò volueris fuisse Simeonem in Episcopatu Jerosolymitano Jacobo suffectum, patet ex Eusebio lib. 3. Histor. Eccles. cap. 26. quem sequitur Breviarium Romanum ad 18. Februarii, & Baronius ad annum Christi 68. fuisse filium Cleophæ fratris S. Josephi. Vide à nobis dicta superius Part. 1. Tract. 2. cap. 14. sect. 2. num. 38. 39. 40. 46. 47. & 48.

XIV. Refellitur quartò & iterùm efficacissimè ex sine hujus matrimonii Divi Josephi cum Virgine: Cùm enim Divus Josephus fuerit principaliter à Deo Sponsus & Conjux Virgini delectus & datus, ut illius & ex eâ nascituræ prolis totam curam susciperet, eam & Matrem aleret, in Ægyptum deportaret, eum eis ibi aliquot annis maneret, &c. quomodo apta fuisset illius ad hoc ministerium electio, si proles illæ ejus fuissent ex altero conjugio? An enim illarum tunc pupillarum, ac sic maximè ejus ope indigentium (erant enim tunc illæ infimæ atatis) curam Deus abdicari voluisset, & eum ab illis quibus tam necessarius erat avelli, ut sibi provisum esset? An sollicitus fuit Christus, vel docuit unquam sua commoda quarere cum alterius dispendio & incommodo tanto? maximè cùm facilis illi esset alius modus magis connaturalis sibi providendi, scilicet eligendo sibi Patrem & Tutorem Virginem & Cælibem, eiq̃ue illam virtutem inspirando & infundendo? Enimverò minimè conveniebat juxta ea quæ dicit Apostolus 1. Corinth. cap. 7. D. Josephum filiorum sollicitudine divisum esse, qui Domini Matrisque ejus inter pericula persequentium & itinerum totus esse debebat: quin etiam indignum erat viro non virgini Virginem tantam, immaculatamque ejus filium tradi: omnino verò decebat virginitatis liliam cum cum Deiparâ Conjuge suâ existere, ut qui inter lilia pascitur, & de

utero virgineo nasceretur, & in sinibus virgineis portaretur & nutrireretur.

Et quomodo homini non virgini Deus Virginem pubescentem ex quâ carnem suscepturus erat tradidisset, qui factus homo, & ex hoc mundo migraturus ad Patrem, eandem jam senescentem non nisi Virgini commendare voluit.

*Corrupto nunquid fuerat socianda puella
Quæ grandæva fuit soli commissa loâni?*
Inquit Joannes Gerion Cancellarius Parisiensis in suâ Josephinâ.

Tandem cùm Christus ita amet virginitatem, cum illius ipse extiterit feminator, cùm eam tot aliis contulerit; quomodò eam non dedisset illi, quem elegerat in Patrem suum, in Sponsam Matris suæ, quæ est Virgo Virginum, & cum quâ tot annis usque ad mortem convicturus erat?

Post hæc argumenta ad hunc tam manifestum errorem refellendum congesta, quamvis certum sit nihil amplius desiderari posse; addo tamen & hoc minimè contemnendum, quod Christus Dominus filius utriusque, Virginis, inquam, & Divi Josephi, annexurus erat bigamiæ nonnullam infamiam, ob quam Apostolus 1. ad Timoth. cap. 3. Bigamos à Sacerdotio removendos pronuntiat, & removen- tur ab Ecclesiâ ex his causis: Primò, quod præstantia & dignitas hujus Sacramenti Ordinis id meretur, cap. una, dist. 26. Secundò, quia bigamia est signum incontinentiæ, cap. *proposuisti*, distinct. 82. quæ à statu Clericali planè remota & aliena esse debet. Tertiò, quia ad castitatem persuadendam idonea, dist. cap. una. Si ergò bigamia defectus legalis est, & tantus, ut ea propter Apostolus & Ecclesia judicaverit bigamos esse ab Ordinibus Sacris accendos, & declaraverit irregulares. Quis non videt Christi Domini parentes dedecere? & ideo ab illis omnino amovendam? Non ergò Diva Virgo No-verca, non D. Josephus Pater Christi futurus & eum aliquando tam familiariter amplexurus, gestaturus, osculaturus, bigamus: nec si fuisset talis unquam Divæ Virgini, à quâ vel ipsa incontinentiæ umbra amovenda cõjungendus.

Hinc

ynopsis

agnatio
D.

Josephi
SV
am

XVIII. Hinc Beatus Petrus Damianus epist.

II. mox adhuc citatâ ad Nicolaum Romanum Pontificem. *Nunquid ignoras Dei filium ad eam carnem elegisse munditiam, ut ne de pudicitia quidem conjugali, sed de clausula potius incarnatus sit Virginali? Et ne hoc sufficere videatur ut tantummodo Virgo sit Mater, Ecclesia fides est, ut Virgo fuerit, & is qui simulatus est Pater.*

XIX.

Atque hinc ita ad mores formandos argumentatur idem Sanctus Cardinalis. *Stigitur, inquit, Redemptor noster tantopere dilexit floridi pudoris integritatem, ut non modo de virgineo utero nasceretur, sed etiam a virgineo Nutricio tractaretur, & hoc cum adhuc puerulus vagiret in cunis: à quibus nunc obsecro tractari vult corpus suum, cum jam immensus regnat in caelis? Si mundis attingi manibus volebat in praecipio positus, quantam corpori suo nunc vult adesse munditiam jam in Paterna Majestatis gloria sublimatus? Magnum magni Patris documentum, primò pro Sacerdotibus, qui divina illa Mysteria quotidie atrectant: Cui assuo quod ore verè auro D. Chrylostomus homil. 61. ad populum Antiochenum. *Quo non oportet igitur esse puriorem tali fruentem sacrificio? quo solari radio non splendidiorem manum hanc carnem dividendam? os quod igne spiritali repletur, linguam quae tremendo nimis sanguine rubet? Secundò, magnum quoque pro maritalis documentum, ut quando ad hæc Sacramenta accedere volunt, studeant non animi tantum puritate, sed etiam corporis munditia nitere, abstinentes saltem eo die quo communicaturi sunt ab omni opere carnis, Si enim David & pueri ejus, ut panem sanctificatum in veteri lege, qui tantum hujus Sacramenti umbra erat, comedere possent, mundi esse debuerunt, maximè à mulieribus I. Reg. cap. 21. An tu mi Christiane pollutus? an à sordibus ad hanc munditiam accedes? Si ex Apostoli consilio I. Corinth. cap. 7. Oratori vacaturus, ad tempus à commercio isto carnali abstinere debet, quanto magis quando ad Sacrosancta illa Mysteria accedere intendit? quo die quis dubitat quod ferventius & diutius orandum? Pascitur Christus inter lilia, in-**

quit Sponsa Cantic. cap. 2. num. 16. *Idest, inquit Rupertus in illum locum, inter Mariam & Joseph, at nunc pascit lilia, quia suo corpore & sanguine eos nutrit qui puritatis candore lilia imitantur.*

SECTIO II.

Non Innuptum tantum, sed etiam Virginem tunc fuisse D. Josephum probatur.

Divus Hieronymus epistolâ 22. ad Eustochium de Custodiâ Virginitatis. *Statim, inquit, ut Filius Dei ingressus est super terram, novam sibi familiam instituit, ut qui ab Angelis adorabatur in caelis, haberet & Angelos in terris. Mariam primò & Joseph, qui verè fuerunt Angeli, non naturâ, sed professione, non conditione sed virtute; scilicet propter virginitatem quam colebant. Nam ut D. Cyprianus tract. de Habit. Virgin. Virginibus ait, *Cum casta perseveratis ac virgines, Angelis Dei estis aequales. Imò quod pace tuâ, ô Angeli! dixerim, etiam te superiores, ex hoc quod docente D. Petro Chryologo serm. 143. Angelicam gloriam acquirere, majus est quam habere, esse Angelum felicitatis est, Virginem esse virtutis; Virginitas enim hoc obtinet labore, quod habet Angelus à naturâ.**

Hujus gloria virtutis nimia est, & XII. noster ad D. Josephum purissimæ Virginis Sponsum charissimum, & immaculati Agni Patrem prædilectum affectus nimis pronus, ut illam ab ejus Coronâ detrahi patiamur: illam ergo ei adstruimus, primò ex cõmuni SS. Patrum à temporibus SS. Augustini & Hieronymi sententiâ tantâ concordia, ut Beatus Cardinalis Petrus Damianus sui temporis Scriptor nobilissimus, qui florebat sæculo undecimo epist. II. cap. 4. scribens ad Nicolaum Romanum Pontificem, ex tunc magnâ fiducia affirmet fuisse Ecclesiæ fidem, quod non tantum Deipara, sed etiam ille qui à Judæis Pater ejus putatus est, fuerit Virgo. Vide ipsius verba hic supra num. 18.

Cum ergo docente D. Augustino XXII. epist. 18. *Quod universa tenet Ecclesia disputare*

disputare an ita sit, impudentissima sit insania. Hæc Sanctorum Patrum & Ecclesiarum concordia omnibus cordatis sufficere debet: sed quia monente Divo Petro Apostolo epist. 1. cap. 3. *Parati semper esse debemus ad satisfactionem omni poscenti, nos rationem de eâ quæ in nobis est spe.* Idem dic de fide. *Fides enim est sperandarum substantia rerum.* Hebræor. cap. 11. vers. 1. Hinc rationes hanc veritatem probantes placuit subijcere.

XXIII. Probatur ergo amplius hæc veritas, ita ut præfertur recepta, primò ex Scriptura Isaiæ cap. 62. vers. 5. ubi Propheta futura sub Christo prospiciens, ait: *Habitabit juvenis cum virgine. Hoc est,* inquit utraque Glossa Interlinearis & Ordinaria, quas sequuntur Gerson serm. de Nativit. B. Virg. confid. 3. & alii Recentiores, *Joseph cum Maria:* qui locus significat non tantum cohabitationem & convictum castum, illibatam & incorruptam juvenis cum virgine, qualem fuisse Josephi cum Mariâ constat ex Sacra Scripturâ, & fatentur omnes Patres, nemine negante nisi impuro Helvidio Hæretico & aseculis; sed significat præterea cohabitationem castam incorrupti cum incorruptâ, quod hic intendimus: nam terminus ille *juvenis*, quando in Scripturâ conjungitur cum *virgine*, non tantum accipitur pro sexu diverso ab illo quæ significat virgo, & ut denotat illum qui est in ætate florida, & ætâ juvare, à quo juvenis, sed insuper significat eum qui talis est in sexu masculino, qualis est virgo, cum quâ componitur, in sexu foemino: cum ergo hic virgo accipitur pro eâ quæ est incorrupta, omninò sequitur quod etiam juvenis, qui hic cum eâ componitur, pro eo qui incorruptus est accipi debeat.

XXIV. Probatur tertio, ratione D. Hieronymi lib. adversus Helvidium calculo Doctoris Angelici D. Thomæ 3. part. quest. 28. art. 3. ad 5. approbatâ, ubi ita Sanctus Pater. *Si in Virum Sanctum fornicatio non cadit. Et aliam eum uxorem habuisse non scribitur,* (quod enim ex Scripturâ adduci potuit in contrarium refutatum est à nobis Sectione præcedenti,) *Maria autem Custos potius fuit quàm Maritus, relinquatur eum virginem mansisse*

cum Mariâ qui Pater Domini meruit appellari.

Probatur quartò ex præstructis per nos fundamentis: Cum enim, ut docuimus in præcedentibus, ab æterno à Deo electus sit, ut esset Pater Christi Filii sui, & idèd Sponsus Virginis factus, ac propterea ex utero tantâ fuerit sanctitate donatus, ut & per illam fomes in eo repressus sit, & in gratiâ confirmatus; unde quæso poterit cogitari corruptio ad eum aditum invenisse.

Probatur quintò argumento Gerson. nis serm. de Nativit. B. Virginis habito coram totâ Ecclesiâ in Concil. Constant. consider. 3. quod commune est inter Recentiores. Si Dominus Mariæ suæ jam ætatis provectæ nullum Custodem nisi Virginem, Joannem scilicet Evangelistam, qui virgo electus à Domino, virgo in ævum permansit, adhibere voluit; quanto magis existimare debemus eandem adhuc juvenulam non alteri quàm virgini, & omninò incorrupto, custodiendam tradidisse?

Roboratur hoc argumentum hæc consideratione, quia Diva Virgo jam provectæ ætatis, tradita est Joanni à Christo expirante in Cruce, non ut virginis Custos, sed ut ei esset loco filii, eam consolaretur & juvaret, *Ecce mater tua, ecce filius tuus:* Divo autem Josepho in ætate efflorescente tradita est ut sponsa, ut scilicet ejus virginitas fecunda, sub ipsius umbrâ celaretur, & hominibus & diabolo: si ergo ille cui Virgo jam fenescens tradenda fuit non in custodiam virginis, sed in solatium senectutis, tamen ob reverentiam tantæ Virginis, non nisi Virgo probatus esse debuit, an Divus Josephus cui illa adolecens in sponsam tradita est, idest cum potestate & Dominio in corpus ejus, ut tamen virginis eam servaret, potuit non esse purissimus? an amabo Divus Josephus qui in aliâ virginitatem illibatam custodire electus est, in seipso prius eandem servare non est edoctus?

Probatur sextò, quia recta ratio omninò dictare videtur, quod non decuit tantam Virginem à Deo tradi in sponsam & conjugem homini non virgini

A a

&

ynopsis

agnatū
D.
Josephū
SV
am

& corrupto, maximè cum ex tali conjugio puriſſimus & immaculatus agnus, quem nonniſi virgines ſequuntur quocumque ierit, proditurus eſſet. An non enim filium lectiſſimum ſequetur amantiſſimus Pater quocumque ierit? vel quomodo ſequetur quocumque ierit ſi non Virgo? Igitur ſecundùm hoc debuit fuiſſe caſtiſſimus D. Joſeph.

XXXIX. Probatur ſeptimò, quia Deus Sancto Prophetæ Eliæ Patri noſtro, cæteriſque filius Prophetarum ejus ſucceſſoribus, & anteceſſoribus noſtris, etiam ſub veteri Teſtamento inſpiravit & contulit virginitatem intuitu hujus Sanctiſſimæ Virginis, quia ſcilicet illos elegerat ut eſſent ipſi, & ejus honori ac obſequio ſpecialiſſimè conſecrati, ac illam in moribus ſuis referrent, ut ex Scripturâ latè probant infiniti Authores domeſtici & externi. Quantò ergo ampliori jure Divo Joſepho eam inſpiravit & contulit puritatem, qui futurus erat aliquando ejus ſponſus & unus cum ipſa?

XXX. Lipſius in monitiſ politiciſ cap. 17. refert de Carolo VIII. Galliarum Rege, quod cum Oppidum quoddam Italiæ (Toſcanellam vocat Duplexius) expugnâſſet, in militum direptione & excuſu, Virginem perhoneſtâ formâ ad pedes ſuos proſtratam habuit, quæ ejus tutelam à militum petulantia, pudicitiaque cuſtodiam eſſagitabat. Ille à militibus eam ſervavit immunem, ſed ut juvenis erat, ſtatim ut oculos in eam conſecit, tum libidinem adjecit, ac demùm in lectum abjecit jam immi-nuendam. Tunc illa toto animo anxia, tabulam in pariete ſuſpenſam, in quâ Deipara Virgo puerum mundi Salvatorem geſtabat, intuita, ita ad eum: ô Rex! per intactam hanc Virginem, inquit, oro & adjuro te, mihi virgini parce. Monuit ita Regem (non ſine Divæ Virginis ope) ut libidinem jam exilientem coereret. Mira res! Rex lachrymiſ profuſiſ eam amplexatus, liberam dimiſit cum dote quingentorum aureorum, & propinquis omnibus ac affinibus ejus captiviſ libertate donatiſ. Quod ſi homo aliâs libidine uſtuſ, ob illam puriſſimam & immaculatiſſimam Virginem, huic puellæ eam inſclamanti, virginitatem ſervavit, an

non Deus, cujuſ numine, hoc ille fecit, D. Joſephum ob eandem puriſſimam Virginem, cum quâ unus aliquando per immaculatum connubium futurus erat, omni corruptione immunem præſtitit? fuit ergo ille Cæli favor, & Dei in Joſephum amor, ut nõ hominem in carne mortali diceret, ſed Angelum in corpore humano.

Hanc porrò virtutem cæleſtem, quam docente D. Ambroſio lib. 1. de Virginitibus, paulò poſt inquit. *Non facile invenimus in terris, niſi poſtquam Deus in hac terreni corporiſ membra deſcendit,* videtur D. Joſephus quaſi à natura hauſiſſe, cum Deus eum gigni diſpoſuerit parentibus à concupiſcentiâ carniſ deſœcatis, qui nimirum ad ejus productionem proceſſerunt, non ut ſolet in aliarum prolium generatione, movente eos ad id concupiſcentiâ & lidine, ſed lege divinâ Deuteronomii c. 25. ut diximus in præcedentiſ.

Gaude igitur, verbis utor D. Auguſt. *in Append. ſer. de diverſiſ ſer. 25. O Sanctiſſime Joſeph! gaude, inquam, nimiumque congaude Virginitati Mariæ, qui ſolus meruiſti virginalem affectum poſſidere conjugii, quia per meritum virginitatiſ, ita ſeparatuſ eſ à concubitu uxoriſ, ut Pater dicariſ Salvatoriſ: ac deinde, Habe cum Mariâ conjugem tuâ communem virginitatem membrorum, quia de virginis membris naſcitur virtus Angelorum: ſit Mariâ Mater Chriſti virginitate ſervatâ: ſiſ autem & tu Pater Chriſti curâ caſtita-tiſ & honorificentiâ virginitatiſ, ut de virginis membris genitriciſ ſaculiſ Chriſtianiſ nulla ſit zelotypia.*

CAPUT IV.

An Divus Joſephus ſemper Virgo permanſerit?

CUM certum ſit ex infra dicendis Divam Virginem Deiparam Sancto Viro ſuo Joſepho ſupervixiſſe: vivente vèrò virgine aliam ſuperduxiſſe uxorem nefas ſit cogitare: viſo, Sectione præcedenti, quod incorruptuſ Virginem duxit, reſtat, ut probetur fuiſſe ſemper cæleſtibus & Virgo, oftendere, quod cæli.